

“मीठे बच्चे- अब नाटक पूरा हुन्छ, फर्केर घर जानु छ, कलियुगको अन्तपछि फेरि सतयुग दोहोरिन्छ, यो रहस्य सबैलाई सम्झाऊ ।”

प्रश्न:- आत्मा पार्ट खेलदा-खेलदा थाकिसकेको छ, थकावटको मुख्य कारण के हो ?

उत्तर:- धेरै भक्ति गन्यो, अनेकौं मन्दिरहरू बनायो, पैसा खर्च गन्यो, धक्का खाँदा खाँदा सतोप्रधान आत्मा तमोप्रधान बन्यो । तमोप्रधान हुनाको कारणले नै दुःखी भएको छ । जब कुनै कुराबाट कोही दुःखी हुन्छ भने थकावट हुन्छ । अहिले बाबा आउनुभएको छ सबै थकावट मेटाउन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- उहाँको नाम के हो ? शिव । यहाँ जो बसेका छन् उनलाई राम्रोसँग याद रहनुपर्छ । यस ड्रामामा जुन सबैको पार्ट छ, त्यो अब पूरा हुन्छ । नाटक जब पूरा हुन थाल्छ, सबै कलाकारहरूले सम्झन्छन्- अब हाम्रो पार्ट पूरा हुन्छ । अब घर जानु छ । तिमी बच्चाहरूलाई पनि बाबाले अहिले समझ दिनुभएको छ, यो समझ अरू कसैमा छैन । अहिले बाबाले तिमीलाई समझदार बनाउनुभएको छ । प्यारा बच्चाहरू, अब नाटक पूरा हुन्छ, अब चक्र फेरि शुरूबाट दोहोरिन्छ । नयाँ दुनियाँमा सतयुग थियो । अब पुरानो दुनियाँमा यो कलियुगको अन्त्य हो । यी कुरा तिमीले नै जान्दछौ- जसलाई बाबा मिल्नुभएको छ । जो नयाँ आउँछन् उनीहरूलाई पनि यो सम्झाउनु छ- अब नाटक पूरा हुन्छ, कलियुगको अन्त्यपछि फेरि सतयुग दोहोरिनु छ । यतिका जो छन् उनीहरूलाई आफ्नो घर फर्केर जानु छ । अब नाटक पूरा हुन्छ, यसबाट मनुष्य सम्झन्छन्- प्रलय हुन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- पुरानो दुनियाँको विनाश कसरी हुन्छ । भारत त अविनाशी खण्ड हो, बाबा पनि यहाँ नै आउनुहुन्छ । बाँकी अरू सबै खण्डहरू खलास हुन्छन् । यी ख्याल अरू कसैको बुद्धिमा आउन सक्दैनन् । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- अब नाटक पूरा हुन्छ फेरि दोहोरिनु छ । पहिले नाटकको नाम पनि तिम्रो बुद्धिमा थिएन । केवल भन्थ्यौ मात्रै, यो सृष्टि नाटक हो, जसमा हामी कलाकार हौं । पहिले जब हामी भन्दथ्यौं भने शरीरलाई सम्झन्थ्यौं । अब बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर । अब हामी फर्केर घर जानु छ । त्यो हो प्यारो घर । त्यस निराकारी दुनियाँमा हामी आत्माहरू रहन्छौं । यो ज्ञान कुनै पनि मनुष्य मात्रमा छैन । अहिले तिमी संगममा छौ । जान्दछौ- अब हामी फर्केर जानु छ । पुरानो दुनियाँ खतम भएपछि भक्ति पनि खतम हुन्छ । पहिले-पहिले को आउँछन्, कसरी यी धर्महरू नम्बरवार आउँछन्, यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन् । यो, बाबाले नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ । यो अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन । बाबाले पनि एकैचोटि आएर सम्झाउनुहुन्छ । ज्ञान सागर बाबा आउनुहुन्छ नै एकचोटि जबकि नयाँ दुनियाँको स्थापना, पुरानो दुनियाँको विनाश गर्नुपर्ने हुन्छ । बाबाको यादको साथसाथै यो चक्र पनि बुद्धिमा रहनुपर्छ । अब नाटक पूरा हुन्छ, हामी घर जान्छौं । पार्ट बजाउँदा-बजाउँदा हामी थाकिसकेका छौं । पैसा पनि खर्च गन्यौं, भक्ति गर्दा-गर्दा हामी सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बनेका छौं । दुनियाँ नै पुरानो भएको छ । नाटक पुरानो भन्न मिल्छ र ? होइन । नाटक त कहिल्यै पुरानो हुँदैन । नाटक त सधैं नयाँ छ । यो चलिरहन्छ । बाँकी दुनियाँ पुरानो हुन्छ, हामी कलाकारहरू तमोप्रधान दुःखी हुन्छौं, थाक्छौं । सत्ययुगमा कहाँ थाक्छौं र । कुनै कुरामा थाक्ने वा दुःखी हुने कुरा छैन । यहाँ त अनेक प्रकारको दुःख देख्नुपर्छ । तिमी जान्दछौ- यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ । सम्बन्धी आदि केही पनि याद आउनु हुँदैन । एक बाबालाई नै याद गर्नुपर्छ, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ, विकर्म विनाश हुने अरू कुनै उपाय छैन । गीतामा पनि मनमनाभव अक्षर छ । तर अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर र वर्सालाई

२०७२ वैशाख १६ बुधवार २९-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
याद गर । तिमी विश्वका वारिस अर्थात् मालिक थियौ । अहिले तिमी विश्वको वारिस बनिरहेका छौ ।
त्यसैले कति खुशी हुनुपर्छ । अहिले तिमी कौडीबाट हीरा समान बनिरहेका छौ । यहाँ तिमी आएका छौ
नै बाबाबाट वर्सा लिन ।

तिमी जान्दछौ— जब कला कम हुन्छन् तब फूलहरूको बगैंचा ओइलाउँछ । अहिले तिमी फूलको बगैंचा
(गार्डेन अफ फ्लावर) बन्छौ । सतयुग बगैंचा हुँदा कस्तो सुन्दर हुन्छ फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कला कम
हुँदै जान्छ । दुई कला कम भयो, बगैंचा ओइलायो । अहिले त काँडाको जंगल बनेको छ । अहिले
तिमीले जान्दछौ— दुनियाँलाई केही पनि थाहा छैन । यो ज्ञान तिमीलाई मिलिरहेको छ । यो ज्ञान हो नै
नयाँ दुनियाँको लागि । नयाँ दुनियाँको स्थापना हुन्छ । गर्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ । सृष्टिका रचयिता बाबा
हुनुहुन्छ । याद पनि बाबालाई नै गर्छन्— आएर स्वर्ग रचनुहोस्, सुखधाम रचनुहोस् त्यसैले अवश्य
दुःखधामको विनाश हुनेछ नि । बाबाले सधैं-सधैं सम्झाइरहनुहुन्छ, त्यसलाई धारण गरेर फेरि सम्झाउनु
छ । सबैभन्दा पहिले त मुख्य कुरा सम्झाउनु छ— हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ, जसबाट स्वर्ग पाउनु छ ।
भक्तिमार्गमा पनि परम पितालाई याद गर्छन्— हाम्रो दुःख हर्नुहोस् सुख दिनुहोस् । त्यसैले तिमी
बच्चाहरूको बुद्धिमा पनि स्मृति रहनुपर्छ । विद्यालयमा विद्यार्थीको बुद्धिमा ज्ञान रहन्छ, घरबार होइन ।
विद्यार्थी जीवनमा कामकाजको कुरा हुँदैन । पढाइ नै याद रहन्छ । यहाँ त फेरि कर्म गर्दा, गृहस्थ
व्यवहारमा रहँदा, बाबा भन्नुहुन्छ— यो पढाइ पढ । यस्तो भन्नुहुन्न, संन्यासीहरू जस्तै घरबार छोड । यो
हो नै राजयोग । यो प्रवृत्ति मार्ग हो । संन्यासीहरूलाई पनि तिमी भन्न सक्छौ— तपाईंहरूको त हठयोग
हो । तपाईं घरबार छोड्नुहुन्छ, यहाँ त्यो कुरा छैन । यो दुनियाँ नै कस्तो गन्दा छ । के-के लागेको छ !
गरिबहरू कसरी रहन्छन् । देख्दा नै वैराग्य आउँछ । बाहिरबाट जो दर्शक आदि आउँछन् उनीहरूलाई त
राम्रा-राम्रा ठाउँ देखाउँछन्, गरिब आदि कस्तो फोहोरमा बस्छन् त्यो कहाँ देखाउँछन् र । यो त हो नै
नर्क तर त्यसमा पनि फरक त धेरै छ नि । धनी मानिसहरू कहाँ रहन्छन्, गरिब कहाँ रहन्छन्, कर्मको
हिसाब छ नि । सतयुगमा यस्तो फोहोर हुन सक्दैन । वहाँ पनि फरक त रहन्छ नि । कसैले सुनको
महल बनाउँछन्, कसैले चाँदीको, कसैले ईटाको । यहाँ त कति खण्ड छन् । एक यूरोप खण्ड नै कति
ठूलो छ । वहाँ त केवल हामी नै हुनेछौ । यति मात्र पनि बुद्धिमा रह्यो भने हर्षितमुख हुनेछौ ।
विद्यार्थीको बुद्धिमा पढाइ मात्र याद रहन्छ— बाबा र वर्सा । यो त सम्झाइएको छ— बाँकी थोरै समय छ ।
उनीहरूले त भनिदिन्छन् लाखौं हजारौं वर्ष । यहाँ त कुरा नै ५ हजार वर्षको छ । तिमी बच्चाहरूले
सम्झन सक्छौ— अहिले हाम्रो राजधानीको स्थापना भइरहेको छ । बाँकी सारा दुनियाँ खतम हुनु छ । यो
पढाइ हो नि । बुद्धिमा यो याद रहोस्— हामी विद्यार्थी हौं, हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । यति मात्र
याद रहे पनि कति खुशी हुनेछ । यो किन भुलिन्छ ! माया धेरै प्रबल छ, उसले भुलाइदिन्छ । स्कूलमा
सबै विद्यार्थीहरूले पढिरहेका छन् । सबैले जान्दछन्— हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, वहाँ त अनेक
प्रकारका विद्या पढाइन्छ । अनेक टिचर्स हुन्छन् । यहाँ त एउटै टिचर हुनुहुन्छ, एउटै पढाइ छ । बाँकी
सहायक टिचर त अवश्य चाहिन्छ । स्कूल छ एक, बाँकी सबै शाखाहरू छन्, पढाउनेवाला एक बाबा
हुनुहुन्छ । बाबा आएर सबैलाई सुख दिनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ— आधाकल्प हामी सुखी रहनेछौ । यो पनि
खुशी रहनुपर्छ, शिवबाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । शिवबाबाले रचना नै स्वर्गको रचनुहुन्छ । हामी
स्वर्गका मालिक बन्नको लागि पढ्छौ । भित्र कति खुशी हुनुपर्छ । ती विद्यार्थीहरूले पनि खाँदा-पिउँदा
सबै कुरा घरको कामकाज आदि गर्छन् । हो, कोही पढाइमा बढी ध्यान जाओस् भनेर होस्टेलमा रहन्छन् ।
सेवा गर्नको लागि बच्चीहरू बाहिर रहन्छन् । कस्ता-कस्ता मनुष्य आउँछन् । यहाँ त तिमी कति

२०७२ वैशाख १६ बुधवार २९-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन सुरक्षित बसेका छौ । कोही भित्र घुस्न सकदैन । यहाँ कसैको संगत छैन । पतितसंग कुरा गर्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन । तिमीलाई कसैको मुख देख्नुपर्ने पनि आवश्यकता छैन । फेरि पनि बाहिर रहनेहरू अगाडि जान्छन् । कस्तो अचम्म छ, बाहिर रहनेले कतिलाई पढाएर आफू समान बनाएर लिएर आउँछन् । बाबाले समाचार सोध्नुहुन्छ— कस्तो बिरामीलाई लिएर आएका छौ, कोही धेरै खराब बिरामी छन् भने उनीहरूलाई ७ दिनको भट्टीमा बसाइन्छ । यहाँ कोही पनि शूद्रलाई लिएर आउनुहुँदैन । यो मधुवन तिमी ब्राह्मणहरूको एउटा गाउँ जस्तै हो । यहाँ बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । कुनै शूद्रलाई लिएर आयौ भने उसले वातावरण बिगार्नेछ । तिमी बच्चाहरूको चलन पनि धेरै रोयल चाहिन्छ ।

पछि गएर तिमी बच्चाहरूलाई धेरै साक्षात्कार हुँदै जानेछ— वहाँ के-के हुनेछ । जनावर पनि कति राम्रा-राम्रा हुन्छन् । सबै चीजहरू राम्रा हुन्छन् । सत्ययुगको कुनै चीज यहाँ हुन सकदैन । वहाँ फेरि यहाँको चीज हुन सकदैन । तिम्रो बुद्धिमा छ— हामीले स्वर्गको लागि परीक्षा पास गरिरहेका छौ । जति पढ्छौ र फेरि पढाउनेछौ । टिचर बनेर अरूलाई मार्ग बताउँछन् । सबै टिचर्स हौ । सबैलाई पढाउनु छ । सबैभन्दा पहिले त बाबाको परिचय दिएर बताउनु छ— बाबाबाट यो वर्सा मिल्छ । गीता बाबाले सुनाउनुभएको हो । कृष्णले बाबाबाट सुनेर यो पद पाएका हुन् । प्रजापिता ब्रह्मा छन् भने ब्राह्मण पनि यहाँ हुनुपर्छ । ब्रह्माले पनि शिवबाबाबाट पढिरहन्छन् । तिमीले अहिले विष्णुपुरीमा जानको लागि पढ्छौ । यो तिम्रो अलौकिक घर हो । लौकिक, पारलौकिक र फेरि अलौकिक । नयाँ कुरा छ नि । भक्तिमार्गमा कहिल्यै ब्रह्मालाई याद गर्दैनन् । ब्रह्मा बाबा भन्न कसैलाई आउँदैन । शिवबाबालाई याद गर्छन्— दुःखबाट छुटाउनुहोस् । उहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक बाबा, यी हुन् अलौकिक बाबा । यिनलाई तिमी सूक्ष्मवतनमा पनि देख्छौ । फेरि यहाँ पनि देख्छौ । लौकिक बुवा त यहाँ देखिन्छन्, पारलौकिक बुवा त परलोकमा नै देख्न सक्छौ । यी फेरि हुन् अलौकिक वण्डरफुल बाबा । यी अलौकिक बाबालाई बुझ्नमा नै अलमलिन्छन् । शिवबाबाको लागि त भन्छन् निराकार हुनुहुन्छ । तिमी भन्छौ उहाँ विन्दु हुनुहुन्छ । उनीहरूले त अखण्ड ज्योति वा ब्रह्म भनिदिन्छन् । अनेक मत छन् । तिम्रो त एउटै मत छ । एकद्वारा बाबाले मत दिन शुरू गर्नुभयो फेरि वृद्धि कति हुन्छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो रहनुपर्छ— हामीलाई शिवबाबाले पढाइरहनुभएको छ । पतितबाट पावन बनाइरहनुभएको छ । रावण राज्यमा अवश्य पतित तमोप्रधान बन्नु नै छ । नाम नै छ पतित दुनियाँ । सबै दुःखी पनि छन् त्यसैले त बाबालाई याद गर्छन्— बाबा हाम्रो दुःख हटाएर हामीलाई सुख दिनुहोस् । सबै बच्चाहरूको बाबा एउटै हुनुहुन्छ । उहाँले त सबैलाई सुख दिनुहुन्छ नि । नयाँ दुनियाँमा त सुख नै सुख हुन्छ । बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन् । यो बुद्धिमा रहनुपर्छ— अहिले हामी शान्तिधाम जान्छौ । जति नजिक आउँदै जान्छौ आजको दुनियाँ के छ, भोलिको दुनियाँ कस्तो हुनेछ, सबै देख्दै जानेछौ । स्वर्गको बादशाही नजिक देख्दै जानेछौ । त्यसैले बच्चाहरूलाई मुख्य कुरा सम्झाउनुहुन्छ— बुद्धिमा यो याद रहोस्— हामी स्कूलमा बसेका छौ । हामीलाई पढाउन शिवबाबाको यस रथमा सवारी भएको छ । यी भागीरथ हुन् । बाबा अवश्य पनि एकपल्ट नै आउनुहुन्छ । भागीरथको नाम के हो ? यो पनि कसैलाई थाहा छैन ।

यहाँ तिमी बच्चाहरू बाबाको सम्मुख बसेका छौ त्यसैले बुद्धिमा याद रहोस्— बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई सृष्टि चक्रको रहस्य बताइरहनुभएको छ । अब नाटक पूरा हुन्छ, अब हामीलाई जानु छ । यो बुद्धिमा राख्न कति सहज छ तर यत्ति पनि याद गर्न सकदैनन् । अब चक्र पूरा हुन्छ, अब हामीलाई जानु छ फेरि नयाँ दुनियाँमा आएर पार्ट बजाउनु छ, फेरि हामी पछि फलानो फलानो आउनेछन् । तिमी

२०७२ वैशाख १६ बुधवार २९-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
 जान्दछौ- यो सारा चक्र कसरी फिछ्छ । दुनियाँको वृद्धि कसरी हुन्छ । नयाँबाट पुरानो फेरि पुरानोबाट
 नयाँ हुन्छ । विनाशको लागि तयारी पनि देखिरहेका छौ । प्राकृतिक प्रकोप पनि हुनु छ । यतिका बम्ब
 बनाएर राखेका छन् भने काममा त आउँछ नि । बम्बबाट नै यति काम हुनेछ जुन फेरि मनुष्यहरूको
 लडाईँको आवश्यकता रहने छैन । लस्करलाई फेरि छोड्दै जानेछन् । बम्ब खसाल्दै जानेछन् । फेरि
 यतिका मनुष्यहरू नोकरीबाट छुट्छन् भने भोकले मर्छन् नि । यो सबै हुनु नै छ । फेरि सिपाही आदिले
 के गर्न सक्छन् । भूकम्प भइरहनेछ, बम्ब गिरिरहनेछन् । एक-अर्कालाई मारिरहनेछन् । अनाहक रगतको
 खेल त हुनु नै छ । यहाँ जब आएर बस्दा यी कुरामा रमण गर्नुपर्छ । शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर्दै
 जाऊ । दिलसँग सोध- मलाई के याद आउँछ ? यदि बाबाको याद छैन भने अवश्य बुद्धि कतै
 भङ्किन्छ । विकर्म पनि विनाश हुनेछैन, पद पनि कम हुनेछ । ठीक छ, बाबाको याद टिक्दैन भने
 चक्रको स्मरण गरे पनि खुशी रहन्छ । तर श्रीमतमा चल्दैनौ, सेवा गर्दैनौ भने बापदादाको दिलमा पनि
 चढ्न सक्दैनौ । सेवा गर्दैनौ भने धेरैलाई दुःखी गर्दै रहन्छौ । कसैले त धेरैलाई आफू समान बनाएर
 बाबाको पासमा लिएर आउँछन् । बाबा यो देखेर खुशी हुनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सदा हर्षित रहनको लागि बुद्धिमा पढाइको र पढाउनेवाला बाबाको याद रहोस् । खाँदा-
 पिउँदा सबै काम गर्दा पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ ।
- २) बापदादाको दिलमा चढ्नको लागि श्रीमतमा धेरैलाई आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ ।
 कसैलाई पनि दुःखी बनाउनु छैन ।

वरदान:- कल्प-कल्पको विजयको स्मृतिको आधारमा माया दुस्मनलाई आह्वान गर्नेवाला महावीर
 विजयी भव

महावीर विजयी बच्चाहरू कागजलाई देखेर डराउँदैनन् किनकि त्रिकालदर्शी हुनाको
 कारणले जान्दछन्- हामी कल्प-कल्पका विजयी हौं । महावीरले कहिल्यै यस्तो भन्न
 सक्दैनन्, बाबा हाम्रो पासमा मायालाई नपठाउनुहोस्- कृपा गर्नुहोस्, आशीर्वाद गर्नुहोस्,
 शक्ति दिनुहोस्, के गरौं, कुनै मार्ग बताउनुहोस्..... यो पनि कमजोरी हो । महावीरले त
 दुस्मनलाई आह्वान गर्छन्- आऊ अनि हामी विजयी बनौं ।

स्लोगन:- समयको सूचना छ- समान बन, सम्पन्न बन ।